

• KÉZIRATBAN MARADT TÖREDÉKEK, EPIGRAMMÁK •

•

•

•

•

A Virágvasárnap
szép minékünk, Uram,
de a Nagypéntekeket
hagyd ki a
kalendáriumból
inkább húsvétunk se legyen.

Tőled félnek-e...
kik?
ők, akik a halálban
látanak?
Te az ÉLET vagy,
hát nem tudják, hogy
éppolyan kedvesek Neked
mint mi, a többiek
csak nekünk könnyebb,
mert Mi ismerünk Téged
mutasd meg nekik is Magad.

Annyi halottad van, Uram,
adj egyet közülük mellém,
hogy tudjam;
Te az Élet, a Létezés istene vagy
és ez a mellkép,
amelyet a tükörben látok
nem igaz,
mert Te is addig élsz,

Tudom, hogy most
halok meg
mert rájöttem a világ
legnagyobb Isten-titkára;

•

hogy semmi sem igaz, amit
eddig tudtunk...

AZ UTOLSÓ ÉJSZAKÁMON

Isten,
gyengék vagyunk
legyőzni Téged
de ha meg tudnánk
magyarázni, mi a vétked
többek lennénk a
titoktól

Kár, hogy nem
adtál többet
Istenem,
fáj, hogy nem tudlak
én megmagyarázni,
azt se hogy jöttem,
se hogy elmegyek

(Krisztus élt?
Te szeretted-e?)
Miattuk élénk,
de becsaptuk egymást
Én Téged s Te Őt
s mondjak még
egyet s más

nem írtam meg
hogy nem ismerem
őt ma sem,
ŐT,
AKIBEN
HISZEK
(kevés az élet,

•

hogy megmagyarázzam
hogy elmúlunk és
csak Isten marad

Egy nappal előbb szeretnék meghalni
mielőtt eljut hozzám vénhedő kaszásunk fia,
az ifjú Kombájnos,
hogy ne lásson legyőzötten,
mint ahogy látni fogja az apját.

Kavarog a halál tánca
sört kerít rád is a Vég
ez a törvény könyörtelen
s hideg, mint a jég.

Ma már nem szentírás a „verba volent”,
nekünk épp a tettek szülője, a Szó kell,
mindegy, hogy utánunk nem marad majd „scripta”
szavadat, ha nagy és igaz,
akkor éppúgy, mint a tettet,
nem rejtheti kripta.

Gebénk poroszkál
s már-már hinnénk,
hogy szénánk jól áll
mikor vidor
bóbiskoló fejjünkre
a sátán hirtelen ráver:
megint útjában voltunk.

Hidegben nem érik borrá a must,
ha beteg évek és gonosz felnőttek
kapaszkodnak a kocsidba,
hiába ostorozod Pegazust.

Nem mondom én azt,
hogy soha nem hagylak el,
de amíg élek
jogodként
vagyok a Tiéd
és –
itt fogsz pihenni
az én szívemen.

Jó volna, ha életünk, hitünk
bumeráנגgá válna
és mikor a célját elveszíti,
hozzánk visszatálna.

Néha az órák bitófákként állnak
máskor évek szállnak, mint a percek,
idegenek életünk-ké válnak
ismerősök valahol elvesznek.

Az embernek néha jó lenne
pusztába kiáltónak lenni,
lehet, hogy
megmaradna a szava.

•

Öntsük tiszta pohárba a vizet,
jó földbe a magot, hogy lássuk:
tiszta volt-é a víz és tovább termelni
érdemes-é a mag.

Bácsföldvár, 1970. február 1.

•

•

•